

SFS 2002:601

Utkom från trycket
den 24 juni 2002

Lag om ändring i resegarantilagen (1972:204);

utfärdad den 6 juni 2002.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs i fråga om resegarantilagen (1972:204)²

dels att 1, 4, 4 a, 6, 14 och 15 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas en ny paragraf, 1 a §, av följande lydelse.

1 § Den som är arrangör eller återförsäljare av paketresor enligt lagen (1992:1672) om paketresor skall, innan han marknadsför en paketresa eller transport som sker tillsammans med en paketresa, ställa säkerhet hos Kammarkollegiet.

Skyldigheten att ställa säkerhet gäller även den som annat än tillfälligtvis säljer eller marknadsför

1. resor som består av separata transport- och inkvarteringstjänster som sammantagna uppvisar väsentlig likhet med en paketresa,

2. resor som består av transporter och utbildningsvistelser med inkvartering i form av boende i en värdfamilj, även om inkvarteringen är kostnadsfri.

1 a § För andra resor än paketresor enligt lagen (1992:1672) om paketresor skall bestämmelserna i denna lag tillämpas endast om resan är avsedd att förvärfvas huvudsakligen för enskilt ändamål.

4 § Säkerhet skall gälla det belopp, som Kammarkollegiet med hänsyn till reseverksamhetens art och omfattning bestämmer. Om det finns särskilda skäl får kollegiet efterge kravet på säkerhet.

4 a § Om den som är skyldig att ställa säkerhet enligt denna lag underlåter att göra det, får Kammarkollegiet förelägga honom vid vite att fullgöra sin skyldighet.

6 § Säkerhet får tas i anspråk för att betala tillbaka pengar som betalats för en resa som omfattas av garanti enligt denna lag och som blir inställd eller av annan anledning inte blir av. Om det finns synnerliga skäl skall detta gälla även om resenären har avbeställt en sådan resa kort tid innan den skulle ha påbörjats. I fråga om resor som har påbörjats men inte slutförts får säkerheten tas i anspråk för resenärens uppehälle under resan, deras återresa och

¹ Prop. 2001/02:138, bet. 2001/02:LU24, rskr. 2001/02:302.

² Lagen omtryckt 1996:354.

skälig ersättning till dem för värdet av de förmåner de gått miste om genom att resan avkortats.

Ersättning får betalas ut till den som tillhandahåller uppehälle eller återresa åt en resenär.

Om den som har ställt säkerhet har försatts i konkurs eller måste antas vara på obestånd, får säkerheten tas i anspråk även för att betala nödvändiga kostnader för dels biträde åt deltagare i resor som avbrutits, dels utredning i ärenden om ianspråktagande av säkerheten.

Pengar som betalats ut får återkrävas från resenären endast om denne genom otillbörligt handlande orsakat en kostnad som medlen tagits i anspråk för.

14 § Till böter eller fängelse i högst ett år skall den dömas som uppsåtligen säljer eller marknadsför en resa utan att ha ställt säkerhet som krävs enligt denna lag.

Till böter skall den dömas som uppsåtligen eller av oaktamhet

1. lämnar oriktig uppgift vid fullgörande av uppgiftsskyldighet som ålagts honom med stöd av 5 § eller

2. underlåter att fullgöra sådan uppgiftsskyldighet.

För en gärning som avses i första stycket skall inte någon dömas till ansvar i den utsträckning gärningen omfattas av ett vitesföreläggande enligt 4 a §. För en gärning som avses i andra stycket 1 skall inte någon dömas till ansvar, om gärningen är belagd med straff i brottsbalken. Inte heller skall någon dömas till ansvar för en gärning som avses i andra stycket 2 i den utsträckning gärningen omfattas av ett vitesföreläggande enligt 5 §.

Allmänt åtal för brott mot denna lag får väckas endast efter medgivande av Kammarkollegiet.

15 § Kammarkollegiets beslut enligt 4 a § eller 5 § får inte överklagas. Andra beslut av kollegiet enligt denna lag får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Kammarkollegiet får förordna att ett beslut om säkerhet skall gälla omedelbart.

Resegarantinämndens beslut får inte överklagas.

Har en säkerhet tagits i anspråk för betalning som bort utgå ur en annan säkerhet, får Resegarantinämnden ta upp ärendet till ny prövning.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2003.

2. Äldre föreskrifter gäller fortfarande för överklagande av beslut som meddelats före ikraftträdandet.

På regeringens vägnar

THOMAS BODSTRÖM

Britta Ahnmé Kågerman
(Justitiedepartementet)